

(Klta vähän ennen auringon laskua. Hämäs-
lainen maisema. Järven ranta. Oikealla Aar-
non mökki. Vasemmalla turvepenkki koirun juu-
rella).

Aino ja Maija tulevat vasemmalla.

Aino. Kas tuoss' on Aarno ukon vanha
mökki. Istutaanpas turpeelle odottamaan, kun-
nes pojat tulevat. Tänne järven rannallehan
se Ilmari kätki minun jäämään. (Istuvat
penkille).

Maija. Ei, kuulokaa, Aino, minä lähten tie-
heni. Mitä minä sinua Ilmariasi odottelen?
On hän kopea ilmankin. En tahdo nähdä hänen
pöyhlistystään, kun tapaa kaksi tyttöä vartioi-
massa...

Aino. Josta toinen on kylän ^{kaimen} kukka... Mitä
hän nyt, Maija hyvä! Annappas, kun pistän
nämä kiilot kullakutriisi, niin ei ole si-
tä poikaa, joka ei rakastuisi, kun sinun
näkee. Sen takaaan.

Maija. Mitä minä pojista? En ole ikinä kiersinyt noita tytösten joukosta.

Aino. Et vielä, vaan kum oma kulta tulee... Eikö se Ilmari ole sievä poika — ja hyvä?

Maija. Onhan tuo, mutta kum on niin tus-hapainen...

Aino. Entäs sitten? Eikö kauniin pojan voi herrastella? Lanoohan laulu: „ja miksi ei so-pis' herrastaa, sung fra di la di lej, sung fra di la di lej, kauniin tytön rinnalla, sung fra di la di lallaksi?“

Maija. Ja itse sinä olet tuo tyttö... Voi, sinua!

Aino. Niin juuri. Sinunkin pitäisi valita itsellesi armahainen... Ei ole hyvä yksin olla. Senhän taivaallinen isämmeikin ymmärsi, koska hän maailman loi. Ja pitääkö meidän olla parempia kuin hän? Aina sinä puhut halveksien pojista, oikein suuttuneena... Tahdoti sinä nähdä sinut rakastuneena, eiköhän toi-nen ääni sellain kellossa soisi!

Maija. En huoli enään kuunnella loruja. Nyt lähdän.

Aino. Mitä sinua vaivaa, tyttö? Luehisi

ja että olet jo rakastunut ja pettänyt e-
siintyä toisten poikain seurassa...

Maija. Minä!... ~~Minä~~ puhun minä...

Aino. Istu nyt, niin ehdotan sinulle
sulhasia, saat valikoida... Eihän se Ilmari
vielä tule, vaikka et onnekkaita... Sano mi-
nulle, mitä pidät Tiilikän Antista?

Maija. ^{Hyvä on} Sammoinen pötky!

Aino. Entäs Varpusen Kallesta? Ko-
vin rikas kuulun olevan.

Maija. Yhtä pöttömäinen kuin rikas.

Aino. Ras vaan, kuin Tarkka silmä si-
nulle on!... No, mitä tuumit ^{Harakkekalapi} ~~Lausua~~ fus-
sista? Eikö hän ole komea?

Maija. ~~Minä~~ vaivan minua! ~~Tappajien~~
Hän on teppurim.

Aino. (nauraa). En vaivaa. Yhden vaan tie-
dän, joka saattaisi pistää päänsi sinun sy-
dämmesi kammioon.

Maija. Kuka se olisi? ...

Aino. En sano nyt, ellei itse arvaa.

Maija. Et yhtään tiedä...

Aino. Tiedänpäs... (muuttuneella äänellä).
Ei, puhutaan totuudesta nyt. Rakas Maija, ko-
ko nuoruutesi menee hukkaan, kun et itel-

lesi hanki mitään iloa.

Maija. Ilon! Olenko sitte surullinen?
~~Lepä~~ ~~kuinka~~ Luuletko niin?

Aino. Uai et? No, miksiä potkesi on noin
vaalea ja silmäsi noin totinen? Eikö se ole
surun merkki? Et ainakaan ennen ollut
noin alakulainen kuin nykyään. (syleilee
häntä). Tunnusta pois, sydänpöyry, mikä
on sulla murhe mielessä?

Maija. (ei vastaa).

Aino. Olen kaikella tapaa koennut kää-
tää mieltäsi iloiseksi, vaan eihän tuo vielä
ole onnistunut... Katso ympärilläsi, kuinka
ihana kesäisin luonto on, kuinka kaikki
nukkua elämästä ja ilosta - miksi me ih-
mistapeet olisimme alakulaisia? Tänään
on juhannusaatto, kylän nuoret lähdemme
yhdessä kokkotulua polttamaan, leiki-
tään ja tanssitaan kunnes päivä koittaa.
Jokaisella tytöllä on sulhasensa, jokaisella
pojalla on morsiamensa. Olemme kaikki
laivia ja reippaita, mutta sinä! Jätin tus-
kin saan sinut laivutetuksi tulemaan ma-
kaan, ja nyt pelkään, että tulit hävittämään
koko ilomme joromaisuudella. Ellen olisi ystä-

väsi, niin onielisinpä jättää sinut.

Maija. (hiljään, poikaantyneenä). Jätän-
niet, anna minun lähteä kotiin. Mitä tulet
la teen? Ei minua kukaan kaipaakaan.

Rino. (erikseen). Aha, arvasinpa! (Maijalle).
Ettei sinua kukaan kaipaakaan! Kuulenko oi-
kein? Kuka minä sitte olen, että noin saa-
lat puhua? Enkö minä ole Rino, joka ei pidä
hauskaa päivää, jos Maija on poissa? Kumi-
ka meistä toinen voisi nauraa, toinen itkeä?
Emmekö aina pidä yhtä? ... Jos sinä jätät ko-
tiin, niin minä en tanssi, en yhtään.

Maija. (katsoo kummastellen Rinson). No,
mutta, etkö sinä rakasta Ilmaria enemmän
kuin minua? Mitäpä hän sanoisi, jos kuu-
lisi sinun noin puhuvan? Minä olen aina
luullut, että jos rakastaa, niin ...

Rino. (vähän hämmitään). Totta kyllä, ~~vaan~~
ei se kuulu tähän... Ei se Ilmari muuten
niin ankara ole, pian saisin hänet lepy-
tetyksi. Katsoisin häntä arstikkamaisesti sil-
miin vaan — niin, kyllä tuommoista on vä-
liämme tapahtunut. Kerran kun Ilmari
laukkasi minua — kirkonkylän viime huvim-
seurustatho? —, päätin kostaa enkä yhtään

taussinut hänen kanssaan sinä iltana, ano
noinpä vielä Varpusen Rallen saattaa minut
kotiin. Tämäkö pakotti miehen mieltä! Olisit
nähty, kun hän seuraavana päivänä tuli luokse-
ni, synkkänä, utkaavaisem, ja virkkoi: „sano pois,
jos et huoli minusta, jos tuo Ralle-pullus sinua
enemmän miellyttää. Minun kanssani ei saa il-
vehtä.” Tosiaan minua sekä surututti että naur-
vatti. „Uai eikö saa?” minä kysyin ja ryppistin ot-
saani. „Mutta luuletko korkeasti kunnioitettava ha-
ra Ilmari, että hän puolestaan saapi tehdä mitä
tehtä ja mielen määrin loukata ihmisiä, jotka
eivät koskaan ole vähittäneet ei varpusista eikä
harakoista?” Tuskin olin ehtinyt loppuun, en-
nenkuin se jenkkevi piti minut sylissään
ja humautti: „oi, Aino, suo anteeksi, tiedänpä, et-
tä rakastat Ilmariasi!” — Niin, tuommoista sitä
tapoitun välistä, mutta siitähän rakkaus vi-
reillä pyöryykin.

Maija: (hymyilee alussa). Niin en ole kuvitellut
rakkautta... Jos minä rakastaisin, se pitäisi olla
jotakin jaloa, ihanaa — ja hänen, jota rakastaisin,
hänen pitäisi myös olla toista laatus kuin tar-
valliset pojat. Hän ei saa olla tytösten eikä huo-
vitelijä, hänen pitää tietävän elämästä jotakin

koosampaa kuin kyntää peltoa ja lepperellä tytön
jauhan kanssa. ^{(nouse; innostuneena).} Hänen pitää olla hyvä ja jalo ja mie-
hekäs, että saatan kunnioittaa häntä ja turvata
hänen ja ihailla häntä. Hänen pitää olla ylevä-
mielinen eikä mustasukkainen, hänen pitää ra-
kastaman minua, mutt'ei riippua minusta kuin
lakkiainen, hänen...

Aino. ^{(heskeyttäen; innolla).} Oi, Maija, nyt tie-
dän koko salaisuutesi! Arvasinpa äsken oikein:
sini rakastat!

Maija. ^{(pelästyneenä).} Rakastan!...

Aino. Niin jumi: rakastat.

Maija. ^{(samaten).} Rakastan! — keta?...

Aino. Luuletko, etten arvan?

Maija. ^{(samaten).} Keta?...

Aino. Omasta huvauksestasihan hänet tun-
nen.

Maija. ^{(samaten).} Älä huuda niin! Kuka se on?

Aino. Kuka se olisi, ellei Ilmariin paras ystä-
vä Väinö!

Maija. ^{(lausuu hiljaan).} Väinö...

Aino. Eikö niin?

Maija. <sup>(hetken aikaa äänelti; juoksee äkkiä Ainoon
kansaan).</sup> Mistäs sen tiedät, oi, mistäs sen tiedät?
Rakastan häntä, rakastan häntä — tohtoisin kuol-

la!

Aino. Lapsi rakka, mikset ennen kertonut täs-
tä minulle, mikset luottanut vanhempiin ystä-
väsi? (hetken perästä). Vai rakastat Väinöä?
Entäs hän?

Maija. En tiedä - ei hän huoli minusta.

Aino. Ja siinäkö koko surusi! Voi, Maija kuts-
la, - eikö hän koskaan ole puhunut mitään?

Maija. Ei mitään, ei koskaan.

Aino. Oikein olen harmistunut Väinölle! Syys-
pää maailman suloisimman imen mukheksen, eikä
ole siitä tietävänäkään... Mikä kivimöhkäle
hän miettenee olla.

Maija. Älä puhu noin.

Aino. Ei, mutta varmaan hän sinua rakastaa.
Ehkä itse tiedä siitä. Meidän täytyy auttaa hän-
tä oikealle tolalle. Täytyy saada häntä tunnistu-
maan...

Maija. Mitä? Mitä sinä sanot, Aino?